03/04/2019

Γιατί πρέπει να αλλάξει ο τρόπος με τον οποίο εορτάζεται η 25η Μαρτίου στον Λευκό Οίκο

/ Ομογένεια

Δεν ήταν από τις καλύτερες εκδηλώσεις που έχουν γίνει στον Λευκό Οίκο για τον εορτασμό της 25ης Μαρτίου. Η ατμόσφαιρα, όσα ειπώθηκαν, οι κομματικές κραυγές κάποιων εκ των παρευρισκομένων μάλλον προσέβαλαν, παρά τίμησαν.

Δεν ακούστηκε τίποτα για τον ρόλο της Ελλάδας ως στρατηγικού συμμάχου σε μια δύσκολη περιοχή, ενώ ακόμη και η αναφορά στη συμβολή της ελληνοαμερικανικής κοινότητας ήταν επιφανειακή. Για κάποιον που έχει παρευρεθεί σε δεκάδες ανάλογες εκδηλώσεις, η εικόνα προκάλεσε απογοήτευση.

Η διοργάνωση μιας τελετής για τον εορτασμό της ελληνικής ανεξαρτησίας στον Λευκό Οίκο είναι κάτι σημαντικό και χρήσιμο, που οφείλουμε να προστατεύσουμε. Το γεγονός ότι πραγματοποιείται κάθε χρόνο εδώ και τρεις δεκαετίες αποτελεί επιτυχία της ομογένειας. Απλά, πρέπει και μπορεί να βελτιωθεί. Να αλλάξει. Και αυτό θα είναι προς όφελος όλων. Και της εκάστοτε κυβέρνησης των ΗΠΑ, και του Ελληνισμού, όχι μόνο της Αμερικής αλλά και της γενέτειρας.

Για την Ελλάδα, είναι σαφές ότι έχει κάθε λόγο να αξιοποιήσει την ομογένεια που ζει στην ισχυρότερη χώρα του κόσμου. Και αυτή η ετήσια τελετή μπορεί να

λειτουργήσει όχι μόνο ως μια συμβολική κίνηση αναγνώρισης, αλλά και ως ένας πρακτικός δίαυλος επικοινωνίας και αμφίδρομης συνεργασίας. Η συγκεκριμένη εκδήλωση θα μπορούσε να εμπλουτιστεί με την παρουσία του εκάστοτε Ελληνα πρωθυπουργού.

Δεν πρόκειται για πρόταση καινούργια ή ριζοσπαστική. Εχει κατατεθεί από πολλούς, συμπεριλαμβανομένου του γράφοντος, επανειλημμένα και σε διαφορετικές χρονικές περιόδους. Ούτε είναι μια ιδέα που κινείται στη σφαίρα της φαντασίας. Εχει γίνει πράξη επί πρωθυπουργίας Γιώργου Παπανδρέου.

Οπως συμβαίνει και με άλλες εθνικότητες –χαρακτηριστικό παράδειγμα οι Ιρλανδοί– να συμμετέχει στην εκδήλωση, μαζί με την ηγεσία της ελληνοαμερικανικής κοινότητας, και ο πρωθυπουργός της Ελλάδας. Θα ήταν μια ευκαιρία για μια άτυπη επαφή, που δεν θα είχε απαραίτητα τον χαρακτήρα διευρυμένης διμερούς συνάντησης με τη συμμετοχή συμβούλων, ωστόσο θα προσέφερε μια εξαιρετική ευκαιρία για την οικοδόμηση μιας προσωπικής επαφής. Και στη συνολική αποτίμηση των ελληνοαμερικανικών σχέσεων από τον εκάστοτε ένοικο του Λευκού Οίκου, θα αναδεικνυόταν πιο έντονα η επιρροή της ομογένειας, σε επίπεδο ψήφων και πολιτικής παρουσίας, όπως και οικονομικής επιφάνειας και δυνατότητας χρηματοδότησης κομμάτων και υποψηφίων.

Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει κάποτε να φτάσει η ομογένεια σε ένα σημείο ωρίμανσης που θα της επιτρέψει να μην εκπροσωπείται από τον εκάστοτε Αρχιεπίσκοπο –η επισήμανση έχει θεσμικά και σημειολογικά χαρακτηριστικά, όχι προσωπικά– αλλά από έναν κοσμικό ηγέτη ο οποίος είτε θα εκλέγεται είτε θα επιλέγεται από τα πολλά επιφανή στελέχη του Ελληνισμού της Αμερικής.

Η εβραϊκή και η ιρλανδική κοινότητα δεν εκπροσωπούνται από ραββίνο ή καρδινάλιο. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ να υποδέχεται τον πρωθυπουργό της Ελλάδας και την κοσμική ηγεσία της ομογένειας, συνεπικουρούμενη από τον Αρχιεπίσκοπο που θα αναδείκνυε την ισχύ της Ορθοδοξίας, και να τιμά την ανεξαρτησία μιας χώρας που αποτελεί σημείο αναφοράς για όλες τις δημοκρατίες του κόσμου, συμπεριλαμβανομένης της αμερικανικής.

Του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΕΛΛΙΣ – Αρθρογράφου της ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ